

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. ve věci

žalobce: **Vladimír L.**, narozen xxx
bytem xxx
zastoupen advokátem JUDr. Štěpánem Maškem
sídlem Komenského 939/21a, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Indivindi s.r.o.**, IČO 25405870
sídlem Jateční 1458/17, 17000 Praha 7 – Holešovice
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Šmídkem
sídlem Jestřábí 974, Liberec 1

**o 40 139 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalovaného** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. 10. 2019,
č. j. 15 C 290/2016 - 115

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I/ co do napadené částky 40 139 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 1. 4. 2016 do zaplacení, dále co do výroků II/ a III/ s tím, že i ve výroku II/ je místem plnění pro žalovaného zástupce žalobce JUDr. Štěpán Mašek, **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 8 680,54 Kč, ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Štěpána Maška.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku částku 76 000 Kč s příslušenstvím zde specifikovaným (výrokem

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmejkalová

I/), dále v téže lhůtě žalobci náhradu nákladů řízení žalobci v částce 466 Kč (výrokem II/) a naposledy v téže lhůtě náhradu nákladů žalobci v částce 38 570,56 Kč k rukám zástupce žalobce (výrokem III/).

2. Rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 76 000 Kč s tvrzením, že mu žalovaný dluží mzdu za měsíc listopad a prosinec 2015 a dále mzdu za leden a únor 2016 po 12 000 Kč měsíčně (celkem 48 000 Kč), kdy v důsledku této skutečnosti rozvázal žalobce s žalovaným pracovní poměr okamžitým zrušením a domáhá se též náhrady mzdy odpovídající výpovědní době v rozsahu 24 000 Kč (2 x 12 000 Kč). Naposledy požaduje částku 4 000 Kč za nevyčerpanou dovolenou.
3. Žalovaný se bránil tím, že žalobci byly na jeho žádost v hotovosti proti podpisu v rozhodném období vypláceny zálohy na mzdu, a to dne 26. 11. 2015 ve výši 4 000 Kč, dne 8. 12. 2015 ve výši 9 400 Kč a dne 15. 12. 2015 ve výši 3 025 Kč. Žalobce v měsících prosinec 2015 a leden a únor 2016 pro žalovaného žádnou práci nevykonával. Byl opakovaně vyzván k nástupu do práce, žalobce do práce bez udání důvodu nenastoupil. Dohodu o skončení pracovního poměru neuzavřel a následně zaslal žalovanému dopis, kterým ukončil pracovní poměr. Nečinností žalobce byla žalovanému způsobena škoda.
4. Soud I. stupně vycházel z nesporné skutečnosti, že mezi účastníky řízení byla dne 1. 11. 2015 uzavřena pracovní smlouva. Podle ní měl žalobce vykonávat práci řidiče devítimístného mikrobuse s místem výkonu práce provozovny firmy v Jablonci nad Nisou, ulice Jiráskova 9. Den vzniku pracovního poměru a den nástupu do práce byly sjednány na 1. 11. 2015. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou s tříměsíční zkušební dobou. Nástupní tarif žalobce byl sjednán na 12 000 Kč za měsíc. Žalobce měl nárok na 20 dnů dovolené na zotavenou ročně. Dále bylo sjednáno, že zúčtovanou měsíční mzdu žalovaný odešle nejpozději 13. den následujícího měsíce bezhotovostním převodem na účet žalobce. Dále soud I. stupně činil skutková zjištění z listinných důkazů a z výsledku svědkyně Kateřiny H., které v odůvodnění rozsudku citoval.
5. Po právní stránce aplikoval zák. č. 262/2006 Sb., zákoník v práci, v platném znění (dále jen „zákoník práce“), konkr. ustanovení § 109 odst. 1, § 141 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. b), odst. 2, § 67 odst. 3, § 144, § 212 odst. 1 a § 222 odst. 2, která rovněž v odůvodnění citoval. Konstatoval, že pracovní poměr účastníků byl skončen důvodně žalobcem dle § 56 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, tedy okamžitým zrušením pracovního poměru zaměstnancem, když má za to, že v řízení bylo prokázáno, že nebyla žalobci žalovaným vyplacena mzda za měsíc 11, 12/2015 a 1, 2/2016. Žalovaný žalobou nenapadl neplatnost tohoto právního jednání ze dne 29. 2. 2016 po té, co mu bylo písemně doručeno na adresu sídla i pobočky v Jablonci, proto žalobci přísluší nárok na náhradu mzdy za dobu 2 měsíců v částce 24 000 Kč a náhrada mzdy za nevyčerpanou dovolenou v délce 6,67 dnů, když žalobce odpracoval 1/3 kalendářního roku. Po provedeném dokazování soud I. stupně shledal nárok žalobce důvodným a uložil žalovanému zaplatit žalobci celkem 76 000 Kč, když částka 72 000 Kč představuje mzdu za měsíce listopad 2015 až únor 2016, částka 24 000 Kč náhradu mzdy dle § 56 odst. 2 zákoníku práce a částka 4 000 Kč náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou.
6. K obraně žalovaného soud I. stupně uvedl, že vzniklá škoda v souvislosti s absencí žalobce byla sice namítána, nicméně toliko v obecné rovině, nebyla rovněž prokázána skutečnost, že by žalobce v prosinci 2015 a lednu a únoru 2016 nevykonával žádnou práci. Z provedeného dokazování naopak vyšlo najevo, že žalobce vykonával pro žalovaného shodnou činnost na základě dohody o provedení práce již před uzavřením pracovní smlouvy v době od 19. 8. 2015 do 31. 10. 2015 a pokud žalobce obdržel od žalovaného v období listopadu a prosince výše zmiňované částky, pak se nejednalo o zálohy na mzdu za předmětné období, ale o částky zcela

korespondující svou výší odměně náležející žalobci v rozsahu jím provedené činnosti v období srpna, září a října, jak vyplývá z pracovních výkazů za uvedené období. Soud I. stupně odkázal též na odlišnosti výdajových pokladních dokladů, které byly stranami předloženy, včetně uvedení úvah, kterými byl při dosažení naznačeného závěru veden. Svědkyni Kateřinu H., která byla vyslýchána k tvrzené nečinnosti žalobce, soud I. stupně hodnotil jako nevěrohodnou, což v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnil. Žalovaným tvrzená skutečnost, že byl žalobce v průběhu pracovního poměru v pracovní neschopnosti, nebyla rovněž v řízení prokázána.

7. Nad rámec výše uvedeného soud I. stupně v shrnující části odůvodnění uvedl, že pokud by bylo jednání žalobce závadné, jak tvrdí žalovaný (nedostavování se do práce přes výzvy žalovaného, neomluvená absence) není zřejmé, proč jím nebyl ukončen pracovní poměr ve zkušební době.
8. Z výše uvedených důvodů soud I. stupně žalobě vyhověl včetně požadavku na plnění zákonného úroku z prodlení dle § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
9. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“) dle úspěchu ve věci, žalobci přiznal náhradu jemu vzniklých nákladů, jejichž výpočet uvedl v odůvodnění svého rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje.
10. Žalovaný napadl rozsudek blanketním odvoláním, které doplnil podáním ze dne 10. 2. 2020, kde uvedl, že napadá rozsudek v plném rozsahu s tím, že především soudu I. stupně vytýká, že neponížil dlužnou částku o vyplacené zálohy, které vyplývají z výdajových pokladních dokladů. Dále namítá, že žalobce svou práci nevykonával, případně nevykonával řádně, přičemž odkázal na výslech svědkyně H.. Žalobce neprokázal žádnou činnost za období, za které požaduje mzdu, kdy naopak neprokázal, že šlo o výplatu částek za jiné období. Žalovaný tvrdil a doložil, že žalobci mzdu částečně uhradil, a to 26. 11. 2015 4 000 Kč, 8. 12. 2015 9 400 Kč a 15. 12. 2015 3 025 Kč.
11. K výzvě odvolacího soudu učiněné usnesením ze dne 7. 4. 2020 č. j. 62 Co 87/2020 – 138, žalovaný doplnil své odvolání podáním ze dne 4. 5. 2020 s tím, že odkázal na své doplnění ze dne 10. 2. 2020 s tím, že pokud žalobci vznikl nárok na výplatu mzdy za listopad a prosince 2015 po výši 12 000 Kč měsíčně, celkově 24 000 Kč, pak po odečtení záloh již vyplacené mzdy (16 425 Kč) je dlužná částka za uvedené období ve výši 7 575 Kč. Za měsíc leden roku 2016 má žalobce nárok na mzdu ve výši 2 857 Kč a za měsíc únor roku 2016 ve výši 1 429 Kč, celkem 4 286 Kč. Žalovaný nespornuje nárok na náhradu mzdy ve výši 24 000 Kč dle § 56 odst. 2 zákoníku práce, přičemž celkový nárok žalobce představuje výši 35 861 Kč. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že nově rozhodne o povinnosti žalovaného k úhradě mzdy ve výši 35 861 Kč a žádnému z účastníků nepřizná nárok na náhradu nákladů řízení.
12. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že neshledává odvolání důvodným, soud I. stupně se s námitkami v něm uplatněnými důsledně vypořádal. Žalovaný pomíjí, jaké nároky jsou v pracovněprávním vztahu kladeny na zaměstnavatele, který je povinen zaměstnanci přidělovat práci, vést evidenci pracovní doby, mzdovou evidenci apod. Na pracovní místo žalobce žalovaný pobíral nemalou dotaci od úřadu práce, který po provedení kontroly tuto žalovanému odebral, tudíž je žalovaný mylně přesvědčen, že ani žalobci ničeho nenáleží. Žalobce podrobně rozebral, jakým způsobem mu byla vyplácena mzda a setrval na svém názoru, že za požadované období mu žalovaný dluží na mzdě 48 000 Kč, na náhradě mzdy 24 000 Kč z titulu okamžitého zrušení pracovního poměru a na náhradě mzdy za nevyčerpanou dovolenou 4 000 Kč. Navrhl s ohledem na správné skutkové i právní závěry soudu I. stupně, aby z důvodu

věcné správnosti byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen a žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

13. Odvolací soud tak vycházel z obsahu upřesnění odvolání, z něhož je zřejmé, že žalovaný napadl rozsudek co do částky 40 139 Kč s příslušenstvím, kdy ve zbývající části 35 861 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 1. 4. 2016 do zaplacení nebyl výrok I/napadeného rozsudku odvoláním dotčen, a zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.). Tento výrok ve věci samé tak v uvedené části nabyl samostatně právní moci.
14. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), kdy dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
15. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, učinil z nich správná skutková zjištění a věc v zásadě správně posoudil i po stránce právní. Soud I. stupně své skutkové závěry srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, náležitým způsobem se vyrovnal s námitkami účastníků, které uplatnili v průběhu řízení, když rovněž bezchybně vyložil, které skutečnosti má a které nemá za prokázány a proč. Rozsudek soudu I. stupně, který je pečlivě odůvodněn, tak mohl být dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věci.
16. Žalovaný, aniž by to výslovně v odvolání uvedl, uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., když namítal, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně posoudil i po stránce právní. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. míří na pochybení soudu ve zjištění skutkového stavu věci, které spočívá v tom, že skutkové zjištění, jež bylo podkladem pro rozhodnutí soudu, je nesprávné. Musí jít o takové skutkové zjištění, na jehož základě soud věc posoudil po stránce právní a které je nesprávné v tom smyslu, že nemá oporu v provedeném dokazování. Mezi vadami skutkového zjištění a vadami právního posouzení je úzká vzájemná souvislost. Právní posouzení je nesprávné ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, či neaplikuje adekvátní právní normu.
17. Na zjištěný skutkový stav je třeba aplikovat zákoník práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném od 1. 10. 2015 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce – poznámka odvolacího soudu).
18. Odvolatel v první řadě namítl, že soud I. stupně nezohlednil v dlužné částce 3 platby žalovaného, kterými bylo plněno na dlužnou mzdu žalobce (dne 26. 11. 2015 ve výši 4 000 Kč, dne 8. 12. 2015 ve výši 9 400 Kč a dne 15. 12. 2015 ve výši 3 025 Kč), když tyto platby žalovaný doložil výdajovými pokladními doklady.
19. Odvolací soud poukazuje na odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně, který své skutkové závěry čerpal ze všech provedených důkazů, tedy i z výdajových pokladních dokladů žalobce v odlišném znění včetně pracovních výkazů žalobce, kdy z provedených důkazů své skutkové závěry přesvědčivě a přezkoumatelně vyjadřuje v odůvodnění svého rozhodnutí (§ 132 o. s. ř., § 157 odst. 2 o. s. ř.), kdy odvolací soud na jeho skutkové závěry pro stručnost odkazuje. Soud I. stupně totiž vzdor skutkové verzi žalovaného činí závěr, že shora uvedenými platbami bylo plněno žalovaným na odměnu za práci žalobce za období 8 - 10/2015, která mu svědčí

na základě písemné dohody o provedení práce (srov. § 77 odst. 1 zákoníku práce), dle které byla žalobcem práce konána v období od 19. 8. 2015 do 31. 10. 2015. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. tak naplněn není.

20. Namítá-li žalovaný v odvolání, že žalobci nesvědčí mzda za leden a únor r. 2016, resp. náleží v rozsahu vykonané práce – tj. za leden ve výši 2 857 Kč a za měsíc únor roku 2016 ve výši 1 429 Kč, pak odvolací soud poukazuje na změnu pracovněprávního vztahu účastníků řízení, kdy do 31. 10. 2015 žalobce vykonával pro žalovaného práci na základě zvláštní formy pracovněprávního vztahu – dohody o provedení práce, která není pracovním poměrem. Rozsah práce, odpovídající spíše brigádní činnosti nemohl být větší než 300 hodin (srov. § 75 zákoníku práce). Uzavřením pracovní smlouvy ke dni 1. 11. 2015 vznikl žalobci pracovní poměr, z něhož i žalovanému – zaměstnavateli plynou konkrétní povinnosti.
21. Podle § 34b odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci v pracovním poměru musí být přidělována práce v rozsahu stanovené týdenní pracovní doby, s výjimkou konta pracovní doby (§ 86 a 87).
22. Je tedy zřejmé, že zaměstnavatel je povinen přidělovat zaměstnanci práci v rozsahu stanovené týdenní pracovní doby /srov. též § 38 odst. 1 písm. a) zák. práce/, pokud nebyla sjednána pracovní doba kratší, tuto pracovní dobu rozvrhovat do směn a s tímto rozvrhem zaměstnance předem seznámit (srov. § 84 zák. práce). Jestliže zaměstnavatel povinnost přidělovat práci v rozsahu týdenní (příp. kratší) pracovní doby neplní, jde o překážku v práci na straně zaměstnavatele, při níž náleží zaměstnanci náhrada mzdy nebo platu /srov. § 348 odst. 1 písm. a), § 97 odst. 3 zák. práce/. V poměrech projednávané věci žalovaný netvrdil a tím méně prokázal, že by žalobci přiděloval práci v sjednaném rozsahu 40 hodin týdně, resp. že by žalobce s nepravdělnou pracovní dobou na základě rozvrhu seznámil a žalobce zcela konkrétním povinnostem nedostal /srov. § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce/. V tomto kontextu je odvolací argumentace žalovaného lichá, neboť jím uváděné skutečnosti nebyly v řízení prokázány, a to ani přes poučení odvolacím soudem dle § 118a odst. 3 za použití § 211 o. s. ř. ze dne 11. 3. 2020.
23. Odvolací soud současně sdílí argumentaci soudu I. stupně, že žalovanému ničeho nebránilo v případě nespokojenosti žalovaného s pracovním výkonem či nasazením (příp. neomluvené absenci) žalobce rozvázat pracovní poměr v tříměsíční zkušební době (§ 48 odst. 1 písm. d/ zák. práce), k čemuž nedošlo. I v pracovním právu totiž platí starořímská zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náležejí bdělým). Lze dodat, že důvody, proč soud I. stupně hodnotil svědkyni H. jakožto nevěrohodnou, jsou v odůvodnění rozsudku přesvědčivě vysvětleny.
24. Odvolací soud uzavírá, že závěr soudu I. stupně o tom, že nárok žalobce na zaplacení dlužné mzdy do doby skončení pracovního poměru okamžitým zrušením žalobce dle § 56 odst. 1 písm. b) zák. práce za období 11/2015 - 2/2016 v částce 48 000 Kč dle § 110 odst. 1 zák. práce, dále náhrada mzdy ve výši průměrného výdělků v částce 24 000 Kč (§ 56 odst. 2 ve spojení s § 352, § 356 zák. práce) a náhrada mzdy za nevyčerpanou dovolenou (§ 222 odst. 2 ve spojení s § 212 odst. 2 a § 216 odst. 4 zák. práce) v částce 4 000 Kč s úrokem z prodlení dle § 1958 odst. 2 o. z. a § 1970 o. z. za použití § 4 zák. práce (srov. prodlení žalovaného dle § 141 odst. 5 zák. práce) je opodstatněným, je správným. Jak je rozebráno výše, skutkové závěry soud I. stupně i právní posouzení věci tak, jak jej soud I. stupně učinil, je správné a není dán ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.
25. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně potvrdil v napadené části podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že místem plnění nákladů vzniklých přímo žalobci (výrok II/) je dle § 149 odst. 1 o. s. ř. zástupce žalobce.

26. Odvolací soud dodává, že odvolatel zaplatil na základě výzvy soudu I. stupně ze dne 4. 2. 2020 učiněnou usnesením č. j. 15 C 290/2016-123 soudní poplatek za odvolání v celé výši – 3 800 Kč (srov.č.l. 129), kdy odvolání směřovalo po jeho upřesnění toliko co do částky 40 139 Kč, jemuž odpovídá poplatková povinnost v částce 2 007 Kč. Výzva k zaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1, 2 zákona o soudních poplatcích) má povahu deklaratorního rozhodnutí, kterým nedochází ke vzniku poplatkové povinnosti, nýbrž toliko k její individualizaci (srov. bod 3. stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS-st 35/13). V daném případě *je třeba, aby soud I. stupně rozhodl o vrácení soudního poplatku v částce 1 793 Kč*, nikoliv o zrušení nesprávného rozhodnutí ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, neboť zrušit nebo změnit je nutno toliko nesprávné rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek, nikoliv nesprávnou výzvu k zaplacení soudního poplatku. Rovněž podle komentářové literatury je třeba porovnáním § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích a § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích dospět k závěru, že nesprávnou výzvu k zaplacení poplatku (byť byla učiněna rozhodnutím ve formě usnesení) není třeba rušit a rozhoduje se pouze o vrácení soudního poplatku zaplaceného na základě takové (nesprávné) výzvy, zatímco nesprávné rozhodnutí ukládající povinnost zaplatit poplatek je třeba postupem podle § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zrušit nebo změnit. (WALTR, Robert. § 12 [Nesprávné rozhodnutí o poplatku]. In: WALTR, Robert. Zákon o soudních poplatcích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, str. 61.).
27. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., jejich náhrada byla přiznána v této fázi řízení úspěšnému žalobci. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou právního zástupce žalobce za dva úkony právní služby spojené s vyjádřením k odvolání a účastí na jednání po 2 740 Kč – z puncta 40 139 (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1.) a § 11 odst. 1 písm. g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb. – advokátní tarif), ke každému z těchto úkonů ještě náleží paušální náhrada na výdaje advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 tarifu), dále cestovné ve výši 294 Kč (doložené zpáteční jízdenkou Jablonec nad Nisou – Praha po 200 Kč, 2 x místenka po 15 Kč a 2 x 32 Kč MHD), 8 půlhodin promeškaného času v částce 800 Kč /§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č.177/1996 Sb./ s navýšením o 21 % sazbu DPH ve výši 1 506,54 Kč(§ 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.) náklady žalobce v odvolacím řízení představují částku 8 680,54 Kč. Tyto náklady žalobce bylo žalovanému za užití § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. uloženo zaplatit k rukám právního zástupce žalobce (výrokem ad II/).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 26. srpen 2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmejkalová